

Marijikin ogruček

Izhaja vsak mesec 8.

Vrejšje ga na čast Deteti Marijiki: Klekl Jož., vp. pleb., Črensovci
Cena: na skupni naslov 4 Din letno, na posamezni naslov: za naročnike Novin i Mar. Lista 5 Din. Za naročnike samo Mar. ogruč. 10 Din letno. V inozem. se pošilja z M. Listom brezplačno.

Mala meša.

Septembra 8. je den Male meše. Te den se je narodila Marijika, vaša sladka patrona, draga dečica. Veselje je pri njenom rojstvu napunilo ne samo starišov njenih, sv. Ane i sv. Joakima srce, nego tudi samoga Boga. Bog se je veselilo, ka je napočila tista viura, gda lejko reši svet greha pa pekla. Dozdaj toga ne mogoče včiniti, zato ka ne bilo vredne matere za Sina božega. Zdaj pa, ka se je Marijika narodila, puna vse svetosti, je tu vredna mati za Sina božega. Zato se je razveselo Bog i vsi njegovi angelje. Bog se je razveselo i je poklono deteti Marijiki eden lepí, krasen dar: veliko čistočo, večno devišstvo. Mati bo Večne Čistosti, čista zato naj bo, vsikdar čista, vsikdar devojka, devica. Te dar se Bogi najbolje dopadne, zato ga je dao Marijiki. I Marijika bi raj milijonkrat vse moke prestala i vmrla naj-

grozovitnejše smrti, kak bi pa samo ednok mislila, želela kaj nečistoga, da od gučov i djanj niti ne gučimo. Vse lelije sveta neso tak lepe i ne dišijo tak prijetno, kak Marijina čistoča, kak pač čistoča vsakoga mladoga srca.

Drago detece! Ka se včiš z te verske istine? Jeli to, ka boš tüdi ti pazilo na čistočo? Pazi na njo, čistoča je najveksi kinč. Poklekni dnes doli pred Marijino podobo pa prosi detece Marijiko, naj ti da verno občuvati sveto čistost. To je najlepši dar, šteroga lejko pokloniš tomi svetomi deteti. To je tüdi tisti dar, šteroga Jezuš nejraj da tistomi, ki ga prosi od njega. Prosi ga, drago detece! Prečisti se, vzemi z gorečim srcom Jezušeka k sebi na Malo mešo ali v osmini toga svetka pa po prečiščavanji etak zdehni: Jezuš, pri meni si, darujem te na čast detinstvi tvoje mamike Marije, za njeno volo občuvaj mojo nedužnost.«

Znate ka bo na Malo mešo v Türnišči?

Euharistični kongres za dolnjelendavsko dekanijo, na šteroga je tüdi sobočka dekanija pozvana. Euharistični kongres pomeni spravišče, shod, zbirališče za oltarsko Svestvo. Euharistija pomeni oltarsko Svestvo. Za Jezušä, ki pod podobov krüha prebiva med nami noč i den, se bomo zbrali, da se njemi zehvalimo za vse dobrote, štere nam je delio i da ga prosimo vse potrebne milosti. Pridejo mil. g. višešnji pastir, knezoškof Dr. Tomažič Ivan, pa bodo predgali i sv. mešo služili na kongresi. Pride dosta dühovnikov, ki do spovedavali i prečiščavali. Pride dosta vernikov, ki do Jezušä v oltarskom Svestvi molili, kajti Najsvetejšä bode vöpostavleno i ž njim bode tüdi procesija.

Pa te vi dečica tüdi vam? Tüdi, tüdi, ve je pa Jezuš vaš prijateo, vas čaka, vas zove: Pridite mali k meni, püstite male k meni, teh je nebeško kraljestvo. Vi dečica te meli posebno vüro, gde te molili Jezušä i gda te se prečiščavali. To se vam vse naznani v domačoj cerkvi. Glavno je, da Jezušä poslühnete: pridete k njemi pa se pred njim jako dobro oponašate i jako goreče molite.

Ka bi pa naj prosili Jezusa? Prosite ga za mladino. Letos je 1900 let, ka je dober Jezus vmro na križi za vse ljudi, za mladino tudi: Pa ga dečki i deklee po širokom sveti tak malo ljubijo, ga odürjavajo, se zapopijo i nečistüjejo. To strašno boli Jezušovo presmeknjeno srce. Prosite je zato, draga dečica, naj odpüsti dečkom i deklam njihove grehe i je povrne zablojene, ki so pa ostali njegovi, naj je obdrži na pravoj poti, v njegovoj lübeznosti, brez smrtnih grehov.

Za mladino prosite dečica Jezusa, za mladino celoga sveta, najbolje pa za mladino Slov. Krajine. Prosite ga za mladino nedoletno, to je za deco, ka ostane nedužna, i za odraščeno mladino, ka stopi i ostane na pravoj poti. Zato romajte na Malo mešo v Türnišče, draga dečica.

Naša vera.

Če poglednemo po našoj Slovenskoj Krajini, opazimo, kak se sredi tihih resnic zdigavlejo törni proti nebi. Med cvetočimi njivami i zelenimi pašniki vidimo pod košatimi lipami Boga na križi. Na robi logov se nam stavi oko na belih kapelicah. Po ravnini i bregaj vidimo znamenja (križe, podobe), ki nam povejo: krščansko ljudstvo tü prebivle. Istina, krščeniki smo. Ne samo krščeniki, nego tudi katoličani. V šoli i od starišov smo se včili krščanskih istin, ž njimi vred pa tudi krščanskoga življenja. V cerkev hodimo, k spovedi hodimo, poslušamo predge, radi romamo na bože poti, dühovnike poštüjemo. Bar večina je takša, če ne vsi. Lüdje, ki pridejo od indri se k nam, pravijo, da je naše ljudstvo verno:

Pri vsem tom pa moramo paziti, ka naša vernost i življenje po veri ne bo samo nekaj zvünešnjega, nekaj, ka bi mi vršili, ar je takša navada, ali pa zato, ka drügi to delajo. Na priliko, ka bi zato k meši hodili, ar drügi hodijo. Naše zvršavanje verskih düžnosti mora izhajati iz prepričanja, osvedočenja, da to zahteva boža vola i naša sreča. Naša vernost naj ne bo samo nekaj, ka smo podedovali (poherbali), nego nekaj, ka je v nas samih. Sami se dokopajmo do vere, ki naj bo živa, delavna, trdna!

Telko bridkosti i nevol nas mantra v tom kratkom časi življenja, da se nam vidi, da to življenje samo za sebe nima nikše vrednosti. Vrednost pa ma kak priprava za življenje po smrti.

Kak se more v tom življenji človek pripraviti na posmrtno, nas vči katoličanska Cerkev. Ona čuva od Boga nazveščene navuke, po šterih se moramo ravnati, da dosegemo srečno večnost. Zato pa moramo biti poslušni i verni sinovi i hčere Cerkvi. V nas mora biti zavest, da je ona naša vodnica v nebesa. Z odprtim srcem sprejmimo navuke, ki nam je ona davle. Živo vervlimo v razodete istine. Naša vera bo tem močnejša i vekša, kem bole bomo poznali istine, ki jih moramo vervati. **Zato pa naj ima vsaka hiša katekizem**, ki je ne samo za šolsko deco. To je kniga za vsakoga katoličana, tüdi za starejšega (starejši cilo ležej razmi kak deca). Večkrat jo trbej v roké vzeti, ar človek hitro pozabi. Katoličanska hiša ne sme biti brez knige vseh knjig; to je **sv. pisma**. Bar naj ma kratke zgodbe sv. pisma, če si celoga ne mre küpiti. Iz svetih knjig — katekizma i sv. pisma — zajemamo bože istine, iz njih se včimo krščanskoga življenja. Te knige nam poživijo vero, nas zdignejo iz mlačnosti, da ne pozabimo na naš najviši cio. Naše srce mora plamteti od žive vere, da bomo s svojim zgledom tüdi drugim svetili. Znati moramo krščanske istine, da si bomo znali vero tüdi braniti, da nam je neprijateo boži né odvzeme. Dnesden pristaši šatanovi, javni i skriti, tak napadajo vero, da toga ne smemo mirno gledati. Če se bomo poglablali v vero, nas bodo znabiti tej neprijatelje Kristušovi za seov potegnoli. Ne smemo biti mrzli, nego goreče branimo vero. Za to pa je potrebno nikelko znanja. To nam da dober katoličanski list. Ne je zadosta, samo predgo poslušati. To čüješ, pa naskori pozabiš. List pa lejko večkrat vzemeš pred sebe, počasi čteš i vse dobro premisliš. Nekak je imenüvao dober katoličanski list za hišnoga kaplana. Kaplan je tisti, ki pomaga plivanoši pri düšnom pastirstvi. Dober list tüdi to vrši: pomaga plivanoši, da düše idejo po pravoj poti proti večnosti. Nevera se širi s štampom, zato naj se tüdi vera brani i širi s štampom. V našoj Slovenskoj krajini znabiti nega niti edne katoličanske hiše, ki ne bi telko zmogla, da bi naročila mesečni katoliški časopis. Večkrat se penezi davlejo za stvari, ki niti od daleč nešo tak potrebne. Naj si vsaki malo pritrğa pri tom ka ide za telo, da tüdi düša — ki je vendar dosta več kak telo! — kaj dobi! Svet kriči po prenovitvi düha. Žive vere v Boga njemi trbej. Tüdi nam! Novine i Ma.-List vsi naročite starejši, mladina pa Ograček.

Naša vera mora biti delavna. Ne samo, da verjemo katoličanske istine, nego, da po njih tudi živimo. Vera brez del je mrtva. Živeti po krščanskih istinaj, to šče Bog od nas. Ne pride v nebesko kralstvo, ki samo pravi »Gospod, Gospod!«, nego tisti, ki spunjavle volo nebeskoga Oče! Zato skrbimo, da ne bo naša vera samo na jeziki, nego i v dejanji. Vsako naše delo naj bo vistinitenje krščanskih navukov. Z veseljom spunjavimo to, ka nas Cerkev vči. Ne je zadosta, da spoznamo zvišenost, lepoto i potrebo sv. meše, nego, da se je tudi vdeležujemo, kak zapovedavle Cerkev. Ne je glavno to, da znamo po vrsti našeteti bože i cerkvene zapovedi, nego, da se jih tudi držimo. Lepi se nam vidi navuk: »Lübi svojega bližnjega!« Ne zadosta, da poznamo to Kristušovo zapoved. Bližnjega moramo dejansko ljubiti: pomagati njemi v nezgodi, ne njemi škoditi, ne njemi nevoščeni biti. Vse to — življenje po veri — naj nam ne bo žmetno breme, ki smo ga prisiljeni nositi. Spunjavanje bože vole naj nam bo sladka dužnost, ki nam prinese zveličanje. (Krščansko življenje je ne žalostno življenje. Kem bole po krščansko bomo živeli, tembole bomo veseli. Svetniki so bili veseli, ar so imeli mirno vest. Grešnika pa vznemirja vest, zato nemre biti zaistino veseli.) Na priliko: ne čemerimo se, če se moramo postiti, nego radi bodimo, da bar malo lejko nasledujemo Kristuša. Vsa naša dela bodo mela pred Bogom veliko vrednost, če bomo meli pri njih pravi namen. — Dosta lüdi med nami, ki verjejo, nego ne živejo po veri. Tej so spodobni človeki, ki stoji na železniškoj progi. Vlak prihaja i te človek si misli: »Če dol ne stopim, me povozi.« Pa vlak prihaja bliže, pa li dol ne stopi. Ka, mislite, se bo ž njim zgotdilo? Vlak ga bo povozi! Viditi! Večnost prihaja, vsako viuro je bliže, i joj tistim, ki znajo, da se brez krščanskoga življenja ne zveličajo, pa vseedno ne živijo po veri. Mi pa: ravnajmo se po veri!

Naša vera mora biti trdna, nepremagлива, stanovitna. Jesenska roža lepo cvete. Pritisne pa oster mráz, roža povesi cvet i beli lističi spadnejo na tla. Naša vera ne sme biti takša! Da bi bili verni, kda se nam dobro godi, kda nam to ne škodi, kda nam je vola. Slaba vera bi bila v nas, če bi henjali n. pr. hoditi k meši, kda nas matrajo različne nevole i bi pravili: Boga nega, vej nam pa ne pomaga! Takše ravnanje bi pokazalo, da naam je

vera zvünešnja obleka, ki jo oblečemo, kda nam je povoli. Vera mora biti v naših srcaj, da nam je nikši viher nesreč nemre iztrgati. Potrpimo vse, vera nam da tolažbo. Biti pa moramo tak trdno verni, da bomo trpeli za vero, kda trbej. V raznih krajaj preganjajo katoličane in čteli smo, kak so celo vmerali za vero. Pri tom bi mogli malo pomisliti: ali je v nas takša nepremagliva vera, kak v tej junaških mantrnikaj? Znabiti je pri mnogih njihovo versko udejstvovanje samo iz navade. Takša je pač navada, da idemo k meši, spovidi itd. Vse to znabiti spunjavlemo samo tak odzvuina, v srci pa se za to dosta ne brigajo. Ti so verni ali njihova vera je kak nagnjena kuča: veter potegne i kuča se podere. To se na žalost tüdi dogaja. Če takši, ki so ne trdni v veri, idejo po sveti i tam vidiyo brezboštvo, jako hitro zgübijo to malo vere ka je majo. Ne molijo več, ne hodijo v cerkev, šče menje, da bi spunjavali drüge zapovedi. Trdne vere so pač ne meli. Nepremagliva vera nam je vsem potrebna, da bomo vsikdar trdno stali.

Živa, delavna, trdna vera! Vsaki katoličanec bi jo morao meti. Katoličanski bratje i sestre Slovenske krajine, dobre ovce Cerkve bodimo: močni v veri, krščanski v življenji, nepremagljivi v preizkušnji!

V Türnišče bom romala . . .

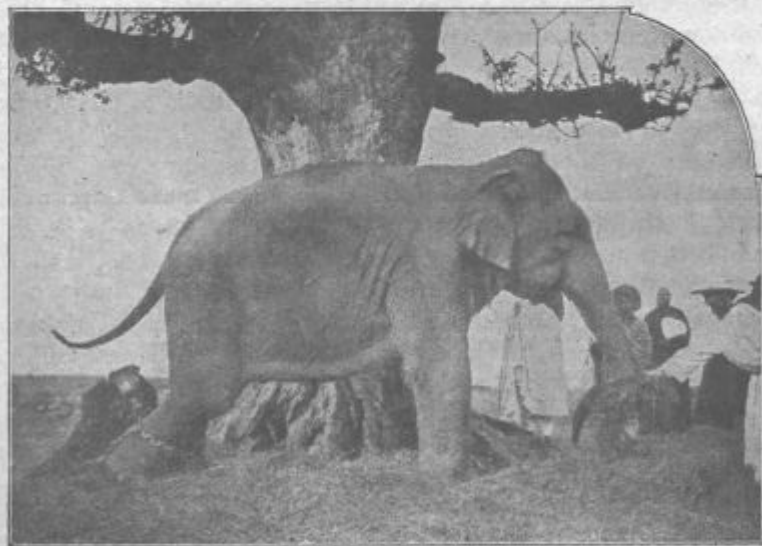
Vu Türnišče bom romala,
 bom rada romaļa,
 Bom Jezusa tam prosila
 iz srca prosila:
 Daj mojim sestricam čistost,
 deviško vsem čistost;
 Vlačüga edna naj ne bo,
 ne joče naj nebo,
 Napuni celo naj zemlo,
 razveseli nebo:
 Deviška čast deklic, deklin,
 lilja deklic, deklin.

Mala deklica.

Podam se na kongres.

Podam se na kongres,
v Tūrnišče na kongres,
Si Jezuš zberém
tovarša tisti den:
Samo z njim si bom zgučavo,
Njem razložo vso težavo,
ki dūši mladence drage ...
i vam sproso štiri zlate:
Naj ste čisti, trezni,
prijатели, dečki,
Jezuš naj vas hrani,
ste Mariji vdani.

Prijateo dečko.

Indijski slon, šteroga je podarilo angleški krao Edvard VII. abesinskomi cesari Menelikki.

Kratek popis našega potovanja kateri smo poklicani za Misijon

Enega lepega jesenskega dne, 1928. leta smo se zbrali fantički, da zapustimo našo lepo Slov. Krajino, in da gremo v tujino na čast Bogu, za misijonarje. Odpotovali smo v Turin, in tam prebili štiri leta, da naših dragih nismo mogli videti. Štiri leta so minule. In tako 9. oktobra 1932, v cerkvi Mar. pomočnice v Torinu se je priredila velika slovesna sv. maša pri kateri so bili navzoči vsi novi misijonarji. Ko so pevci peli na koru, srca misijonarjev so se dvigala k Bogi ter ga hvalila, da jim je podelo miloščo tako zaželjeno, t. j. da lahko odpotujejo v dalnje dežele glasit luč Evangelja. Popoldne pa je bila slovesnost razdelitve križcev. Mr. škof. Coppo (Salezijanec) je blagoslovil križce, ter jih razdelil Misijonarjem, ki so ga z veseljem sprejeli ter srčno poljubili blagujoč ljubega Boga. 11. Oktobra, je bil srčen dan za nas, štiri smo bili željni videti svoje drage, bilo je potovanje v domovino. Prav z veseljem sem spet videl domači kraj, ljube domače, in znance. Toda hitro je pretekel čas naših počitnic in 28. oktobra smo spet morali odpotovati v tujino. Težka je bila ločitev od domače hišice, od domačih, toda najbolj težka pa je bila od ljube mame, ki me je spremljala na postajo v Mursko Soboto. Ali z božjo pomočjo sem vse lahko prenesel. V Veržeju sem se snidel z drugimi tovariši, štiri so z mano odpotovali. Pot do Postojne je šla mirno naprej, toda tu pa se je zgodilo kar nobeden ni čakal. Ko so pregledali potne liste, so našli, da nam je manjkalo dovoljenje italijanskega konzula, in zato ali bi plačali tam krog 600—700 Din ali pa bi šli vsi nazaj v Rakek, eden pa v Ljubljano na konzulat, ta eden sem bil jaz. Še isti večer (28. oktobra) sem prišel v Ljubljano, prebil noč v čakalnici na klopi, zjutraj zgodaj pa na konzulat s potnimi listi. Ko sem že čakal eno uro, sem ga našel deset minut daleč od postaje. Na vratih je visel sledeč listek: »Od 9.—12. sprejemanje potnih listov, ob 13. uri pa izdaja« Zato sem moral še dve uri čakati da bi oddal potne liste, in potem še štiri ure da bi je spet sprejel. V tem času bi lahko obiskal vso Ljubljano, toda smola je bila da sem bil oblečen po italijanskem, in nisem imel pri sebi nobenega lista, s katerim bi se opravičil če bi me

kdo vprašal kdo sem. Zato sem šel od cerkve do cerkve in tako krajšal čas. Končno sem se smel spet s potnimi listi v žepu, peljati proti Rakeku, kjer sem našel moje tovariše, in se o prvi priliki dobro najedel, zakaj že 20 ur nisem skoraj nič použil. Pot do Turina je šla srečno. V Turinu smo vse drugo uredili, in se pripravili za odhod na 6. nov. Toda eden od nas, ki bi moral v Kolumbijo, ni mogel odpotovati zakaj konsul Kolumbije mu ni hotel dati dovoljenja, zato še mora čakati en mesec. 6. novembra zgodaj smo pozdravili zadnjikrat tovariše, se poslovili od Oratorija, ki se lahko imenuje gnezdo salezijanskega društva ter odpotovali v Juveriko. Odhod iz Genove je bil napovedan ob 17. uri, katera se je strašno hitra bližala. Nenadoma se zasliši strašno tuljenje ladje, znak da je prišla ura odhoda. Sto in sto papirnatih trakov veže ladjo k pristanišču, toda njena moč je večja ter pretrga vse. Kak trenutek... kdo kriči z zamoljkljim glasom, Na svidenje!... kdo na tiho briše solze, skoraj vsi pa mahajo z robci. Tudi jaz sem zrl na obalo za nekaj časa, potem sem pa porinil pogled daleč čez Italijo, čez Jadransko morje, če bi mogel še videti preljubo domovino, toda bilo je zastonj. Srce pa je zamolilo: »Zbogom ljuba mama, ki v tem trenutku gotovo misliš na mene, kako rad bi te še enkrat poljubil, toda ne morem, priporočim te Bogu, v njega zaupaj. Zbogom brati in sestra, vedno Vas ljubim, Zbogom... Ladja pa tiho gre po morju, ter nas neusmiljeno loči od vseh dragih. Gotovo težak je bil trenutek ločitve, toda Bog pa je poln sladke tolažbe, in ne zapusti nobenega, kateri dela za njegovo čast. Po odhodu smo vsi še nekoliko zrl nazaj Genovo, ki je bila razsvetljena od sto in sto lučk, potem pa k večerji in spet nazaj gledat. Končno pa smo šli spat, prvokrat na ladji. 7. Nov. Smo potovali vso noč, in zgodaj zjutraj smo dospeli v Marseille, francosko pristanišče. Tu smo se ustavili ves dan do 17 ure. Pristanišče je zelo veliko, kakor tudi mesto, toda škoda, da nismo mogli nič videti zakaj bila je megla in se ni splačalo iz ladje. Zato smo pisali kakšno karto našim dragim. Ob 17. uri smo spet odpotovali. Strašno lepo je bilo videti pristanišče oddaleč, zakaj bilo je od nešteto lučk razsvetljeno. 8. novembra zgodaj zjutraj smo dospeli v veliko mesto in pristanišče Španije, v Barcelono. Dan je bil dovolj lep, zato smo šli obiskat mesto. Mesto je lepo, to kar smo prvič zagledali so bili veliki avtomobili na eno nad-

stropje. Najprej smo šli obiskat eden veliki salezijanski zavod, kjer imajo vse vrste rokodelcev, kakor tudi edno veliko tiskarno. Potem pa smo šli gor na eden veliki grič; za nekoliko časa smo se vozili na tramvaju, in nazadnje smo se peljali gor v enem vagonu, ki ga je vlekla električna sila. Grič se imenuje: Tibi dabo (t. j. bom dal tebi), kateri je zdaj salezijanska lastnina. Salezijanci so ga pa dobili takole: Ko je Bl. D. Bosko potoval tam blizu je v brevirju našel tole frazo: »Tibi dabo claves regni coelorum« (t. j. Ti bom dal ključne nebeškega kraljestva) posledi pa ni mogel nikoli izgnati iz glave, »Tibi dabo« in zato je rekel ka naj bi se zgodilo po božji volji. Ko pa je prišel v Barcelono so mu dali v dar tisti grič. Sedaj zidajo tam edno veliko cerkev, katera še niti na polovico ni končana in je zelo visoka. (Pomislite, ko bo končana, bo visoka 90 m). Po končanem obisku smo šli nazaj na Salezijanski zavod k obedu. Po obedu pa nazaj na ladjo, ki je odplula in se ne bo ustavila do Amerike v pristanišču Trinidad, kjer bomo že na sredi poti.

9. nov. Jutro ni lepo, nebo je oblačno in tudi dežuje, začne pihati veter in morje se gibati.

10. nov. zjutraj smo prišli na Gibraltar, angleško ožino. Gibraltar je edna majhna kamenita gora, vsa zastražena in polna topov, in vsega so gospodarji Angleži. Na drugi strani so se videli afriške gore, mesto Centa in potem Tangeri. Že smo bili dovolj daleč od zemlje in počasi se niso več videla gorovja tako da smo imeli krog sebe morje in morje, zgoraj pa nebo in tako eden teden do Trinidad v srednji Ameriki, a boljše v severnem delu južne Amerike, samo voda. Še isti dan je bilo proti večeru morje dovolj nemirno in nekateri so začeli že čutiti morsko bolezen.

11. nov. Danes imajo že mnogi morsko bolezen. Tudi jaz sem jo malo čutil. Kaj pa je to morska bolezen? boste vprašali. Kadar je morje preveč nemirno ter se ladja giblje, da gre 2—5 m gor in dol, tedaj začne mnoge glava boleti, da ne morejo skoro nič jesti, ter njim tako postane slabo, da nekateri skoro krv ven mečejo.

12. nov. danes je morje preveč nemirno; večkrat prileti gor na most dosti vode in poškropi tiste, katere dobi, tako, da teče od njih kakor od cunj.

13. november. Prva nedelja na morju. Imeli smo več sv. maš, in tudi pridigo. Seveda naše misli so letele čez morje tja v domovino. Nič drugo posebnega, morje se nekoliko miri.

14.nov. Morje je že skoraj mirno. Vročina raste venomer. Danes imamo že 24° nad ničlo .

15. nov. Danes se že vsi oblečejo v poletna oblačila, ker, začne prava vročina. Eden španski duhovnik, ki gre z nami v Chile, praznuje danes svoj rojstni dan, zato smo mu priredili edno akademijo s italijanskimi in s španskimi pesmami. Danes tudi se začnejo videti ribe ki letijo. Ne čudite se, je res, letijo do 50 in še več metrov daleč, so prav lepe.

16. nov. Morje je mirno, nebo čisto in vroče sonce. Strašno! Močno siplje zadnje žarke na vodo, ki je takrat kar rdela. Bolj lepo pa je bilo vstajenje meseca. Najprej se je videl majhen košček, nad morsko gladino, polagoma pa se je cel pokazal in nazadnje se je spet zakril za veliko meglo, bolj majhni oblaki pa so bili vsi žareči, ko se je spet prikazal ter je morska gladina jako lepo blesketala. Lep je bil danes zahod sonca, ki se je potopilo prav lepo v morje.

(Nadaljevanje prihodnjič.)

Afrikanski slon, šteri je ranjeni obležo v džungli.

Noni in Mani v gorah.

Mladostni doživljaji z Islandije. — Spisal Jón Svensson S. J.

(Nadaljevanje.)

»Bržkone zato, ker je moral tam gori hoditi po ledeniku.«

Videli smo, da nas je mladi mož pravkar opazil. Krene s steze in namestu da bi šel okoli poslopij in stopil proti glavnemu vhodu, nameri korake vprav na kraj, kjer sva bila midva.

Mani postane nemiren.

»Mislim, da bi šel vendarle rajši v hišo,« mi zašepetne potih.

Primem ga za roko.

»Le miren bodi, mali Mani. Gotovo nama nič ne stori.«

Mani ostane.

Nazadnje dospe tujec.

Nekaj korakov pred nama obstane, naju ostro pogleda in nama ponudi roko.

»Dober dan, otroka!«

»Dober dan!«

»Ali so starši doma?«

»Mati je doma.«

»In oče?«

»Ni ga doma.«

»Kje je?«

Pokažem z roko proti veliki kameniti stavbi južno od pristave in rečem:

»Tam dol na Fridrihsgabi pri oskrbniku Havstenu.«

»Kako vama je ime?«

»Noni in Mani.«

»Kateri je Mani in kateri je Noni?« vpraša smehljaje tujec.

»Meni je ime Noni in moj brat je Mani.«

»A tako. — Povej mi, Noni, kaj misliš, ali bi mogel na pristavi prenočiti?«

»Povprašam mater. Pa bi ne hoteli prej, prosim, povedati svoje ime?«

Tujec nas gleda nekaj trenutkov molče. Nato reče: »Ime mi je — Harald Helgason...«

Oba, Mani in jaz, nehote za korak odstopiva in od strahu kar omedlela pogledava nenavadnega gosta...

Ta opazi najin strah, stopi za korak bliže k nama in reče s pomirjujočim nasmehom: »Ni se vam treba plašiti pred menoj. Nisem tisti, za katerega me imate.«

Zdaj zadihava prosteje.

»Ali niste vi tisti begunec?«

»Ne, ne, mali prijatelj. Beguncu je ime Hal dor, meni pa H a r a l d. Če bi bil jaz begunec, ne bi me bilo sem.«

»Kje bivate zdaj?«

»V veliki dolini onstran gora bivam.«

»Ali poznate Haldorja Helgasona iz Borga?«

»Da, poznam ga. Jaz in Haldor sva dvojčka.«

Mani in jaz stopiva zopet korak nazaj in pogledava nenavadnega moža znova, čeprav topot ne baš v strahu, pa vendar z zelo različnimi čustvi.

»Kje je zdaj vaš brat?« vprašam po daljšem presledku.

»Nihče tega za gotovo ne ve. Še vedno ga iščejo.«

Zdaj povedemo Haralda k vходу.

»Steci k materi,« zašepečem Maniju, »in povej ji, da je prišel mož z gore in da bi rad pri nas ostal čez noč.«

Mani steče v hišo. Za nekaj minut pride zopet ven in zakliče:

»Mati pride takoj.«

Možče stojimo zunaj vsi štirje in čakamo pred vrati.

Kmalu zaslišimo korake notri v hodniku. Bila je mati, ki je prihajala ven.

»Dober dan, gospa!« reče Harald. »Bi li smel tu ostati čez noč?«

»Gotovo. Bodite tako dobri in vstopite.«

»Dajte mi palico,« rečem jaz Haraldu.

Takoj mi da težko palico, ki je bila vsaj še enkrat tako dolga ko jaz. Postavim jo v kot poleg vrat.

»Lahko mi daste tudi puško,« nadaljujem jaz.

»Ni treba, mali prijatelj. Obdržim jo vedno pri sebi.«

Tedaj povedemo Haralda v sobo, kjer nas je čakala Boga.

Takoj stopi k njej, ji da roko in reče:

»Dober dan!«

»Dober dan!« odvrne Boga in ga prosi, naj sede za mizico, ki je stala ob steni, nasproti pisalniku našega očeta.

»Hvala!« reče on, nasloni puško na steno in sede.

»Ali vas smem povprašati po imenu?« reče mati.

»Oprostite, vaša dva dečka sta se prejle malo ustrašila radi neopozumljenja, ko sem jima povedal svoje ime.«

2. Neprillčen gost.

»Zato moram takoj povedati, da jaz nisem pobegli Haldor Helgason. Meni je ime Harald Helgason in sem dvojčen brat nesrečnega Haldorja.«

Mati se nasmehne in reče:

»Pa če bi bili tudi res Haldor iz Borga, se nam vas pač ne bi bilo treba bati.«

»Prav ste rekli,« odvrne tujec. »Haldor je bil vedno dober človek.«

»Zdi se, da ste prišli zelo od daleč. Videli smo vas, ko ste po visokem zapadnem pobočju hiteli sem dol.«

»Da, naravnost iz Borga prihajam.«

»Je li bila pot dolga?«

»Več ur sem potoval tam po gorah.«

»Gotovo iščete konje ali ovce?«

»Ne, gospa,« odgovori Harald z nasmehom; »nečesa popolnoma drugega iščem.«

Mani in jaz stopiva bliže, da bi bolje slišala.

Harald nadaljuje:

»Eden iz ekspedicije desetih mož sem, ki je bila danes odposlana, da prehodi te gore.«

»Zakaj morate prehoditi gore?« uide Maniju beseda.

»Mojega nesrečnega brata moramo iskati,« odgovori Harald.

»In vi ste morali preiskati goro, s katere smo vas videli prihajati?« vpraša mati.

»Da, gospa. Mislili so, da bi se bil moj brat utegnil udomiti v kateri mnogih dupelj tam gori, in jaz naj bi ga iskal.«

»Rekli ste, da vas je deset.«

»Seveda. Vsak izmed nas naj bi hodil zase. Moji tovariši hodijo po drugih delih velikega zapadnega pogorja.«

»Ste li prišli bratu kaj na sled?« vpraša mati in obenem Harald ostro pogleda.

»Ne, gospa,« odvrne mladi mož, pobesi oči in jih upre v noge. »Ni-sem mu prišel nič na sled.«

»Vi torej mislite, da ga ne bo mogoče najti na tej gori?«

»Ne. Drugače bi ga bil gotovo našel.«

»Pa kako morete pomagati, ko gre za to, da ujamejo vašega lastnega brata?«

»To delam zato, ker sem prepričan, da bi bilo za njega samega najbolje, da bi ga ujeli. Zatrdno namreč mislim, da bi ga oprostili ali da bi ga vsaj doletela samo majhna kazen, če bi njegova zadeva prišla pred sodišče. Delal je v pijanosti in ni vedel, kaj počenja.«

»Gotovo. Si lahko mislim,« pripomni mati sočutno.

»Kam je neki šel Haldor?« vpraša Boga.

»Mislim, da je odrinil proti jugu. Tam bo našel mnogo boljša skrivališča ko tukaj ...«

Mati prekihe pogovor z besedami:

»Gotovo ste se utrudili in ste potrebni okrepčila. Grem ven, da vam prinesem kaj jesti. Kmalu se vrnem.«

Mati zapusti sobo in Boga gre z njo. Mani in jaz ostaneva pri gostu.

»Kakšen je Haldor?« vpraša Mani.

»Prav tak ko jaz,« odgovori Harald smehljaje. »Saj vesta, da sta si dvojčka navadno podobna.«

»In kako je napravljen?«

»Ko je zbežal, je imel temnomoder suknjič z dvema vrstama zlatin gumbov. Na glavi je imel velik klobuk s širokimi krajci.«

»Zdaj ga bomo lahko spoznali, če ga bomo srečali,« pravi Mani.

»Teško bi ga dobili pred oči, saj ga ni v teh krajih,« odgovori Harald.

»Ali mislite, da bi se mu bilo nevarno približati?« vpraša zopet Mani.

»Da, zagotovo mislim, moj mali prijatelj. Krepko se bo branil proti vsakemu, ki bi ga skušal ujeti.«

»Je li zelo močan?« nadaljuje Mani.

»Da, silno močan,« reče Harald smehljaje.

Maniju se oči razširijo.

»Potem je dobro,« odgovori Harald. »Če bi se mu približala, bi vaju gotovo ubil.«

»Potem je pa nevaren človek!« zakliče Mani.

»Da, seveda je,« odgovori Harald.

»Prej ste rekli, da je dober človek.«

»Da ... gotovo ... Saj prej je bil. Tako nevaren je postal šele, odkar je zbežal. Noče se namreč dati živ uloviti.«

Midva z Manijem sva dobila silno spoštovanje pred ubeglim možem in vesela sva bila, da ga ni blizu.

Za nekaj časa vpraša Mani:

»Ste li našli mnogo jagod na gori?«

»Da, mali prijatelj, pa še niso zrele.«

»Kakšne jagode pa rasejo prav tam zgoraj?«

»Prav zgoraj jagode ne rastejo, toda malo niže na pobočjih rasejo majhne, sladke rdeče jagode, borovnice in temnordeče jerebike. Na nekaterih mestih sem moral takorekoč bresti skozi gorske rastline, ki bodo kmalu vse rdeče, višnjeve in črne od samih jagod.«

»Oj, potem morava prav gotovo kdaj tja gor, Noni!«

»Da, gotovo morava!«

»Ali je drugače lepo tam gori?« vpraša zopet Mani.

»Da, mali prijatelj, čudovito lepo je. Videl sem gore in doline in krasne pokrajine na vse strani in strme skale in zelene griče in dupline in globeli in reke in potoke in premnoge, za čudo lepe gorske cvetlice po rebrih in potem na severovzhodu véliko, temnomodro Atlantsko morje.«

»O, Noni, tja gor morava, ali ne?«

»Gotovo, gotovo, Mani. Jaz tudi mislim.«

»Kaj je še tam gori?« vpraša Mani dalje.

»Mnogo živali je, posebno ovac in konj in divjih bikov, ki se jih je treba čuvati, in lisic in nešteto ptic ...«

Zdaj se odpro vrata in mati z Bogo vstopita s tečno večerjo za našega gosta.

Pokriža se, kakor je navada pri islandskem podeželskem ljudstvu, in zmoli kratko molitev pred obedom. Nato začne jesti.

Nenadoma se obrne k materi in reče:

»Ker bi šel rad jutri že na vse zgodaj naprej, bi bil vesel, ko bi mogel leči počivat čim prej.«

»Lahko greste počivat, kadar hočete,« odgovori mati. — »Boga, pojdi brž in postelji zgoraj v sobici za goste.«

Boga odide.

Ko Harald povečerja, reče:

»še nekih reči bi vas prosil, gospa.«

»Naš gost ste,« odvrne mati, »veselilo me bo, vam z vsem ustreči, s čimer bom le mogla.«

»Zelo sem vam hvaležen,« pravi Harald. »Najprej bi vas vprašal, ali bi mi mogli prodati malo smodnika in svinca?«

Mati takoj vstane in odpre omaro, kjer je imel oče spravljeno lovsko puško. Vzame škatlo z zrnji, krogli in smodnikom in poprosi Harald, naj se založi, kolikor mu treba.

Nove vganke

I. V Türnišči bo euharistični kongres v zahvalni spomin, ka nas je dober Jezuš pred 1900 leti odrešo.

Vgonite dečica, ka je tista najvejša dobrota, štero nam je Jezuš spravo z odrešenjom?

II. Ka je najvejša milošča, štero Jezuš da tistim, ki se gostokrat vredno prečiščavajo? Ki obe vganke pravilno vgoni, dobi za nagrado molitveno knigo.

Mlada misijonarja

(Nadaljevanje.)

»Suh al svež, prav nič ne de, lačen sem — to glavno je!«
Ko sta dalje romala, lahka cula je bila, ker sta vse pospravila.

Hrabro sta jo prebrodila in se malo ohladila. Poldne je že davno bilo. »Rika, čas bo za kosilo!«
»Bratec, tukajle je kruh, oh, gotovo bo že suh!«